

ΑΠΟΦΑΣΗ 5029/2025

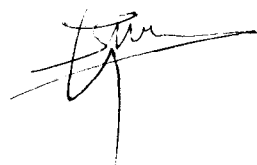
ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΡΙΣΑΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

(Αριθμός καταθέσεως κλήσεως: ΠΤ38/2024)

(Αριθμός καταθέσεως αγωγής ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου

Λάρισας: 987/2013)

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές Μαρία Βασδέκη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Γεώργιο Κακαμανούδη, Πρωτοδίκη - Εισηγητή, και Ανδρομάχη Αργύρη, Πρωτοδίκη, και από τη Γραμματέα Αναστασία Σαρλικιώτη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 7^η Ιανουαρίου 2025, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Ν.Π.Δ.Δ. – Ο.Τ.Α. με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ», που εδρεύει στη Λάρισα (οδός Ι. Δραγούμη αρ. 1) και εκπροσωπείται νομίμως, που παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων του Μαρίας Σωτηρίου (ΑΜ ΔΣ Λάρισας 591) και Θεοδώρου Κωνσταντίνου (ΑΜ ΔΣ Λάρισας 516), οι οποίοι κατέθεσαν προτάσεις.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΚΛΗΣΗ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1) Κωνσταντίνου Τόλη του Γεωργίου, κατοίκου Λάρισας (οδός Δευκαλίωνος αρ. 16), με Α.Φ.Μ. 037438724 που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του Κωνσταντίνου Καραμπάτσα (ΑΜ ΔΣ Λάρισας 606), και 2) Μονοπρόσωπης Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία "T.B. NEWS Μ.Ε.Π.Ε.", που εδρεύει στη Λάρισα (οδός Δευκαλίωνος αρ. 16) και εκπροσωπείται νομίμως, που δεν παραστάθηκε.

Το καλούν – ενάγον άσκησε στη γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας την υπ' αριθμ. εκθ. καταθέσεως 987/25-11-2013 αγωγή του, η οποία, αφού η συζήτησή της ματαιώθηκε, εισήχθη εκ νέου προς συζήτηση ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας με τη υπ' αριθμ. εκθ. καταθέσεως 439/17-10-2016 κλήση του και συζητήθηκε κατά τη μετ' αναβολή δικάσιμο της 04-05-2017, εκδόθηκε δε η υπ' αριθμ. 411/2017 οριστική απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, με την οποία αποφάνθηκε ότι είναι αναρμόδιο προς εκδίκαση της αγωγής και αυτή παραπέμφθηκε προς εκδίκαση κατά την ειδική διαδικασία του άρθρ. 681Δ' ΚΠολΔ ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου. Κατά της αποφάσεως αυτής το καλούν – ενάγον

άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Εφετείου Λάρισας έφεση (η οποία φέρει ημερομηνία 26-09-2017 και αριθμό έκθεσης κατάθεσης 233/27-09-2017), επί της οποίας, αφού συζητήθηκε κατά τη μετ' αναβολή δικάσιμο της 20-09-2019, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 575/2020 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Λάρισας, με την οποία, αφού η έφεση έγινε δεκτή τυπικά και ουσιαστικά, η εκκαλουμένη εξαφανίστηκε μόνο ως προς τη διάταξη των δικαστικών εξόδων, κατά τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στο διατακτικό της. Ακολούθως, εισήχθη αρχικώς προς νέα συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου με την υπ' αριθμ. εκθ. καταθέσεως ΠΤ38/24-03-2021 κλήση του καλούντος - ενάγοντος, η οποία προσδιορίστηκε αρχικώς για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο της 21-09-2021, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 25-01-2022, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 17-05-2022, οπότε και ματαιώθηκε. Ακολούθως, εισήχθη προς νέα συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου με την υπ' αριθμ. εκθ. καταθέσεως ΠΤ110/20-06-2022 κλήση του καλούντος - ενάγοντος, η οποία προσδιορίστηκε αρχικώς για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο της 27-09-2022, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 14-02-2022, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 06-06-2023, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 28-11-2023, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 12-03-2024, οπότε και ματαιώθηκε. Ήδη δε εισάγεται προς νέα συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου με την υπ' αριθμ. εκθ. καταθέσεως ΠΤ38/08-04-2024 κλήση του καλούντος - ενάγοντος, η οποία προσδιορίστηκε αρχικώς για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο της 17-09-2024, κατά την οποία αναβλήθηκε για την παρούσα δικάσιμο, οπότε και συζητήθηκε.

Κατά τη σημερινή δημόσια συζήτηση της ως άνω υποθέσεως και κατά την εκφώνησή της από τη σειρά του οικείου πινακίου, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται ανωτέρω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των παρισταμένων διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν (ισχύουν πάντως αναφορικώς με το ζήτημα της καταθέσεως προτάσεων εκ μέρους του πρώτου εναγομένου τα εκτιθέμενα κατωτέρω).

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Εθεωρήθη
Ο Εισηγητής

Εισάγεται νομίμως προς συζήτηση, με την υπ' αριθμ. εκθ. καταθέσεως ΠΤ38/08-04-2024 κλήση του καλούντος – ενάγοντος, η υπ' αριθμ. εκθ. καταθέσεως 987/25-11-2013 αγωγή του, ισχύουν δε όσον αφορά τη διαδικαστική πορεία της υποθέσεως τα αναλυτικώς προεκτεθέντα στο προεισαγωγικό τμήμα της αποφάσεως. Η δε προαναφερθείσα υπ' αριθμ. 575/2020 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Λάρισας εκδόθηκε ερήμην των εφεσιβλήτων – εναγομένων και δεν προσκομίζεται μετ' επικλήσεως έκθεση επιδόσεώς της, ήτοι δεν έχει καταστεί τελεσίδικη, αφού μπορεί ακόμη να προσβληθεί με ανακοπή ερημοδικίας, η προθεσμία της οποίας αρχίζει από την επίδοση της αποφάσεως (άρθρ. 503 παρ. 1 ΚΠολΔ). Συνεπώς, το παρόν Δικαστήριο δεν δεσμεύεται από την προαναφερθείσα υπ' αριθμ. 411/2017 παραπεμπτική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας (η οποία έχει εξαφανιστεί με την απόφαση του δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου μόνο όσον αφορά τη διάταξή της περί δικαστικών εξόδων), δικαιούμενο και υποχρεούμενο να εξετάσει την ύπαρξη της αρμοδιότητάς του, κατά τα εκτιθέμενα κατωτέρω.

Από την υπ' αριθμ. 69Ε'/10-04-2024 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας της έδρας του Εφετείου Λάρισας, με έδρα το Πρωτοδικείο Λάρισας, Ουρανίας Μπέζα-Σακελλάρη, την οποία επικαλείται και προσκομίζει το καλούν – ενάγον, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση κλήσεως, με την οποία εισάγεται προς συζήτηση η υπό κρίση αγωγή, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση για συζήτηση για την αρχική δικάσιμο της 17-09-2024, κατά την οποία η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, αναβολή που επέχει θέση κλητεύσεώς του για τη μετ' αναβολή δικάσιμο (άρθρ. 226 παρ. 4 εδ. δ' ΚΠολΔ), επιδόθηκε νομίμως [με παραλαβή του από τον ίδιο προσωπικώς] και εμπροθέσμως (άρθρα 122, 123, 124, 126 παρ. 1 περ. α' και άρθρ. 215 παρ. 2 εδ. α' ΚΠολΔ) στον πρώτο των καθ' ων η κλήση - εναγομένων. Κατά δε την εκφώνηση της υποθέσεως από τη σειρά του οικείου πινακίου. ο πληρεξούσιος δικηγόρος του Κωνσταντίνος Καραμπάτσας, δικηγόρος Λάρισας (Α.Μ. 606), δήλωσε ότι τον εκπροσωπεί (ότι ο ανωτέρω διάδικος «παρίσταται δια»), χωρίς όμως να έχει καταθέσει νομότυπα ξεχωριστές προτάσεις και σχετικά όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, που δεν συνεκφωνήθηκε ούτε

συνεκδικάζεται με την έτερη εκκρεμή ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου υπ' αριθμ. εκθ. καταθέσεως ΠΤ37/08-04-2024 κλήση του καλούντος – ενάγοντος, με την οποία εισάγεται προς συζήτηση η υπ' αριθμ. εκθ. καταθέσεως 237/02-04-2013 αγωγή του (πιν. 1), μεταξύ των ιδίων διαδίκων (πρβλ. ΑΠ 1270/2015, ΠΠρΑθ 760/2016, αμφότερες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ωστόσο, η μη κατάθεση προτάσεων όσον αφορά την παρούσα υπόθεση (πιν. 2) δεν συνεπάγεται πλασματική ερημοδικία του διαδίκου, καθώς στην προκειμένη ειδική διαδικασία (κατά την οποία εφαρμόζεται άρθρ. 681Δ παρ. 1 ΚΠολΔ, μεταξύ άλλων, και η διάταξη του άρθρ. 666 παρ. 1 ΚΠολΔ περί εφαρμογής των διατάξεων που ρυθμίζουν τη διαδικασία ενώπιον των ειρηνοδικείων, όπως άπαντα τα ανωτέρω άρθρα ίσχυαν πριν την έναρξη ισχύος του ν. 4335/2015, ο οποίος κατά το μέρος που τροποποιεί τα άρθρα 591-645 ΚΠολΔ και κατά τη μεταβατικού δικαίου διάταξη του άρθρ. ενάτου παρ. 2 ν. 4335/2015, εφαρμόζεται για τις κατατεθειμένες από την 01-01-2016 και εφεξής αγωγές), δεν είναι υποχρεωτική η κατάθεση προτάσεων (άρθρ. 115 παρ. 3 ΚΠολΔ, όπως ίσχυε πριν την έναρξη ισχύος του ν. 4335/2015), χωρίς το Δικαστήριο να έχει υποχρεώσει κατά τη συζήτηση τους διαδίκους να καταθέσουν προτάσεις (άρθρ. 115 παρ. 4 ΚΠολΔ, όπως ίσχυε πριν την έναρξη ισχύος του ν. 4335/2015), και, συνεπώς, πρέπει να δικαστεί κατ' αντιμωλίαν. Η δε ισχύουσα διάταξη του άρθρ. 115 παρ. 3 ΚΠολΔ περί υποχρεωτικής καταθέσεως προτάσεων σε όλες τις διαδικασίες πλην των μικροδιαφορών δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω κατά την προαναφερθείσα μεταβατικού δικαίου διάταξη. Εξάλλου, από την υπ' αριθμ. 70Ε'/10-04-2024 έκθεση επιδόσεως της ίδιας δικαστικής επιμελήτριας, την οποία ομοίως επικαλείται και προσκομίζει το καλούν – ενάγον, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση κλήσεως, με την οποία εισάγεται προς συζήτηση η υπό κρίση αγωγή, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση για συζήτηση για την αρχική δικάσιμο της 17-09-2024, κατά την οποία η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, αναβολή που επέχει θέση κλητεύσεως της για τη μετ' αναβολή δικάσιμο (άρθρ. 226 παρ. 4 εδ. δ' ΚΠολΔ), επιδόθηκε νομίμως [με παραλαβή του από το νόμιμο εκπρόσωπό της, Κωνσταντίνο Τόλη (πρώτο εναγόμενο)] και εμπροθέσμως (άρθρα 122, 123, 124, 126 παρ. 1 περ. γ' και άρθρ. 215 παρ. 2 εδ. α' ΚΠολΔ) στη δεύτερη των καθ' ων η κλήση – εναγομένων. Ωστόσο, η τελευταία δεν εμφανίστηκε,

ΕΠΙΔΕΙΞΗ
Ο ΕΙΣΠΡΟΚΑΤΑΡΧΗΣ

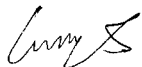
όπως εκπροσωπείται νομίμως, κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου, ούτε εκπροσωπήθηκε νομίμως από πληρεξούσιο δικηγόρο, και, συνεπώς, το Δικαστήριο πρέπει να προχωρήσει στη συζήτηση αυτής ερήμην της ανωτέρω διαδίκου άρθρο 271 παρ.1 και 2 εδ. β' ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρ. 29 του ν. 3994/2011 και όπως ίσχυε πριν την έναρξη ισχύος του ν. 4335/2015, ο οποίος κατά τη μεταβατικού δικαίου διάταξη του άρθρ. ενάτου παρ. 2 εφαρμόζεται στις αγωγές που κατατέθηκαν από την 01-01-2016 και εφεξής). Σημειωτέον, δε, ότι από την υπ' αριθμ. 2775/04-12-2013 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Λάρισας Γεωργίας Γκούτζα, την οποία ομοίως επικαλείται και προσκομίζει νομίμως το καλούν – ενάγον, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την αρχική (όσον αφορά την αγωγή) δικάσιμο της 22-05-2014 (μετά την οποία η συζήτησή της αναβλήθηκε διαδοχικώς κατά τα αναλυτικώς προεκτεθέντα στο προεισαγωγικό τμήμα), επιδόθηκε νομίμως (με παράδοση στην εργαζομένη της Ευανθία Παραφόρου που υπέγραψε στη θέση «Η παραλαβούσα» και έθεσε τη σφραγίδα της κατωτέρω διαδίκου) και εμπροθέσμως στη δεύτερη των εναγομένων (άρθρα 122, 123, 124 παρ. 1, 126 παρ. 1 περ. ε', 228 και 229 ΚΠολΔ, όπως τα ανωτέρω άρθρα ίσχυαν πριν την έναρξη ισχύος του ν. 4335/2015, κατά τα ανωτέρω) την 04-04-2013 και, άρα, πληρούται και η προϋπόθεση της ασκήσεως της υπό κρίση αγωγής κατ' άρθρ. 221 ΚΠολΔ {ιδίoti σε διαφορετική περίπτωση και εφόσον ο εναγόμενος δεν παραστάθηκε κατά την παρούσα δικάσιμο, κατά τα προαναφερθέντα, θα υφίστατο ζήτημα απαραδέκτου της συζητήσεως, αφού η ακυρότητα που προκαλείται από την έλλειψη επιδόσεως της αγωγής μπορεί να καλυφθεί μόνο αν ο εναγόμενος προσέλθει και λάβει μέρος αδιαμαρτύρητα στη συζήτηση [Χ. Απαλαγάκη (-Ε. Μπαλογιάννη – Π. Ρεντούλης), Ερμηνεία ΚΠολΔ, 2016, άρθρ. 221, αρ. 1]}.

Ι. Στο άρθρο 9 του ΚΠολΔ ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι για την εκτίμηση του αντικειμένου της διαφοράς λαμβάνεται υπόψη το αίτημα της αγωγής (εδ. α'), ότι δεν συνυπολογίζονται οι παρεπόμενες αιτήσεις για καρπούς, τόκους και έξοδα (εδ. β') και ότι συνυπολογίζονται περισσότερες απαιτήσεις που

επιδιώκονται με την ίδια αγωγή (εδ. γ'). Από τις προαναφερόμενες διατάξεις συνάγεται ότι, όταν στο ίδιο δικόγραφο σωρεύονται περισσότερες απαιτήσεις του ίδιου ενάγοντος κατά του ίδιου εναγόμενου, (η σώρευση των οποίων αποτελεί δικαίωμα του ενάγοντος), η αρμοδιότητα, ανεξάρτητα από το αν οι απαιτήσεις απορρέουν από την ίδια ιστορική και νομική αιτία ή όχι, προσδιορίζεται από το σύνολο των απαιτήσεων, παρά την αυτοτέλεια κάθε σωρευόμενης απαίτησεως έναντι των άλλων. Αν οι σωρευόμενες απαιτήσεις ή κάποια από αυτές, δεν είναι αποτιμητή σε χρήμα ή υπάγεται στην εξαιρετική αρμοδιότητα του ειρηνοδικείου ή του μονομελούς πρωτοδικείου, συνυπολογισμός δεν χωρεί. Στην περίπτωση αυτή το δικαστήριο θα ερευνήσει την αρμοδιότητα για κάθε απαίτηση, ανάλογα με το ποσό, αν είναι αποτιμητή σε χρήμα, και ανάλογα με τη φύση της, αν δεν είναι αποτιμητή σε χρήμα. Αν για κάθε μία απαίτηση είναι αρμόδιο το δικαστήριο, θα εκδικαστούν όλες οι απαιτήσεις από αυτό, ενώ, αλλιώς, το δικαστήριο θα κρατήσει εκείνη, για την οποία έχει αρμοδιότητα, και θα παραπέμψει την άλλη, για την οποία δεν έχει αρμοδιότητα, στο αρμόδιο δικαστήριο, εκτός αν έχουν συνάφεια μεταξύ τους, οπότε θα εφαρμοστούν οι διατάξεις των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 31 του ΚΠολΔ. Στην περίπτωση αυτή στην αρμοδιότητα του πολυμελούς πρωτοδικείου υπάγεται και η σωρευόμενη συναφής απαίτηση, για την οποία είναι καθ' ύλη αρμόδιο το μονομελές πρωτοδικείο (ΕφΠειρ 459/2016, ΕφΔωδ 188/2004, ΠΠρΘεσ 25108/2009, άπασες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

II. Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρ. 914 ΑΚ, που ορίζει, ότι όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει, συνδυαζόμενη με εκείνες των άρθρων 297, 298 και 330 του ίδιου Κώδικα, προκύπτει, ότι προϋποθέσεις της υποχρεώσεως προς αποζημίωση, είναι: 1) ζημιογόνος συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη), 2) παράνομος χαρακτήρας της πράξεως ή παραλείψεως, 3) υπαιτιότητα, 4) ζημία και 5) πρόσφορος αιτιώδης σύνδεσμος, μεταξύ ζημιογόνου συμπεριφοράς (νόμιμου λόγου ευθύνης) και αποτελέσματος (ζημίας) (ΑΠ 359/2012, ΑΠ 481/2012, αμφότερες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, κατά το άρθρ. 57 του ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον, κατά δε το άρθρ. 59 του ΑΚ, στις περιπτώσεις των δυο προηγούμενων άρθρων (στα οποία περιλαμβάνεται και το άρθρ. 57), το δικαστήριο με την απόφασή του,

Εξουσιοδότηση
Ο Εισαγγελέας

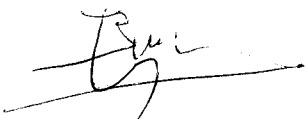

ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί, και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής μπορεί επί πλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που έχει προσβληθεί. Η ικανοποίηση συνίσταται σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα, ή σε οτιδήποτε επιβάλλεται από τις περιστάσεις. Με τις παραπάνω διατάξεις προστατεύεται το δικαίωμα της προσωπικότητας, το οποίο αποτελεί πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου, με το οποίο είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα. Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι, εξάλλου και η τιμή κάθε ανθρώπου, η οποία αντικατοπτρίζεται, στην αντίληψη και την εκτίμηση που έχουν οι άλλοι γι' αυτόν, καθώς και η φήμη και επαγγελματική του υπόληψη. Προϋποθέσεις για την εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων είναι: α) η προσβολή του δικαιώματος της προσωπικότητας η οποία προκαλείται με οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη τρίτου με την οποία διαταράσσεται η κατάσταση που υπάρχει σε μία ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι παράνομη, πράγμα που συμβαίνει όταν η προσβολή γίνεται χωρίς δικαίωμα ή κατ' ενάσκηση δικαιώματος, το οποίο, όμως, είναι από άποψη έννομης τάξεως μικρότερης σπουδαιότητας, είτε ασκείται υπό περιστάσεις που καθιστούν την άσκηση αυτού καταχρηστική σύμφωνα με το άρθρ. 281 ΑΚ ή το άρθρ. 25 παρ. 3 του Συντάγματος και γ) για την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης και πταίσμα του προσβολέως (ΑΠ 273/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1987/2007 ΕΛΔ 2008 σελ. 500, Φουντεδάκη, σε Γεωργιάδη ΣΕΑΚ, 2010, άρθρ. 57 αρ. 7). Εξάλλου, κατά το άρθρ. 362 παρ. 1 τόσο του πΠΚ όσο και του νΠΚ, όπως ίσχυε πριν την έναρξη ισχύος του ν. 5090/2024 (γενική έναρξη ισχύος 01-05-2024 κατά τη μεταβατικού δικαίου διάταξη του άρθρ. 138 παρ. 1), όποιος με οποιοδήποτε τρόπο ενώπιον τρίτου ισχυρίζεται ή διαδίδει για κάποιον άλλο γεγονός που μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του τιμωρείται κλπ, ενώ κατ' άρθρ. 363 παρ. 1 Π.Κ, αν στη περίπτωση του άρθρ. 362, το γεγονός είναι ψευδές και ο υπαίτιος γνώριζε ότι αυτό είναι ψευδές τιμωρείται κ.λπ.. Ως γεγονός κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, θεωρείται κάθε πράξη και παράλειψη και γενικότερα κάθε συγκεκριμένο συμβάν του εξωτερικού κόσμου, παρελθόν ή παρόν, που υποπίπτει στις αισθήσεις και είναι δεκτικό αποδείξεως, αλλά και

κάθε συμπεριφορά ή συγκεκριμένη σχέση, αναφερόμενη στο παρελθόν ή το παρόν που υποπίπτει στις αισθήσεις, αντικείμενη στην ηθική και την ευπρέπεια, η οποία ανακοινούμενη σε τρίτον μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του άλλου [βλ. ΑΠ 855/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ(Ποιν) 486/2011 ΤΝΠ ΔΣΑ]. Δεν αποκλείεται στην έννοια του γεγονότος να υπαχθούν και η έκφραση γνώμης ή αξιολογικής κρίσεως, ακόμη δε και χαρακτηρισμός, οσάκις αμέσως ή εμμέσως υποκρύπτονται, συμβάντα και αντικειμενικά εκδηλωτικά στοιχεία, τα οποία, στη συγκεκριμένη περίπτωση συνιστούν προσβολή της προσωπικότητας, δηλαδή μόνον όταν συνδέονται και σχετίζονται με το γεγονός κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ουσιαστικώς να προσδιορίζουν την ποσοτική και ποιοτική του βαρύτητα, άλλως μπορεί να αποτελούν εξύβριση κατά το άρθρ. 361 του ΠΚ (ΑΠ 956/2019, 1069/2019, ΑΠ 1025/2016, άπασες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Το τελευταίο, όμως, δεν συμβαίνει, όταν οι χαρακτηρισμοί εκφράζονται αυτοτελώς και ασχέτως με τέτοιο «γεγονός». Απλές μόνο κρίσεις ή γνώμες που εκφράζει κάποιος χωρίς να αναφέρει συγκεκριμένα γεγονότα δεν αρκούν προς ύπαρξη δυσφημήσεως, μπορεί, όμως, να αποτελούν εξύβριση κατ' άρθρ. 361 ΠΚ (βλ. ΑΠ 456/2014 ό.π., ΑΠ 179/2011 ΕφΑΔ 2012 σελ. 125). Για τη διαπίστωση της υπάρξεως σκοπού εξυβρίσεως ερευνάται όχι η μεμονωμένη λέξη ή φράση, αλλά το σύνολο του κειμένου εντός του οποίου έχουν παρεμβληθεί οι φερόμενες ως προσβλητικές λέξεις, συγχρόνως δε ελέγχεται το ειδικό περιεχόμενο της ενεργείας του αυτουργού της αδίκου πράξεως προκειμένου να κριθεί το είδος και η μορφή της διαφυλάξεως (προστασίας) του δικαιώματος του, ένεκα του οποίου υποχρεώθηκε να εκφρασθεί κατά τρόπο η ευπρεπή [ΑΠ(Ποιν) 162/1993 ΝοΒ 1993 σελ. 1113].

III. Εξάλλου, το νομικό πρόσωπο, εφόσον κηρύσσεται ικανό δικαίου και ικανό προς δικαιοπραξία (άρθρα 61 και 70 ΑΚ), έχει δικαίωμα επί της προσωπικότητας αυτού στην έκφανση της πίστεως, της υπολήψεως, της φήμης, του κύρους, του επαγγέλματος, του μέλλοντος και των λοιπών αναγνωριζόμενων σ' αυτό άυλων αγαθών (ΑΠ 1649/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συνακόλουθα, αντικείμενο προσβολής είναι και η υπόληψη του νομικού προσώπου, το οποίο, όπως και το φυσικό πρόσωπο, είναι μέλος μιας οργανωμένης κοινωνίας και κινείται στα πλαίσια της συναλλακτικής ευθύτητας, εκδηλώνεται δε με πράξεις ή παραλείψεις (ΑΠ 464/2019, ΑΠ

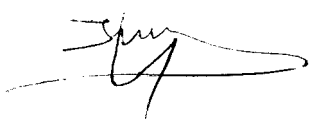
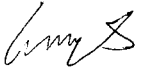
Εξετάστη
ο Εισαγγελέας

193/2018, αμφότερες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1027/2015 δημ. στην ιστοσελίδα του Δικαστηρίου του Αρείου Πάγου). Επομένως, σε περίπτωση προσβολής της προσωπικότητας αυτού σε οποιαδήποτε των πιο πάνω εκφάνσεων, δικαιούται να ζητήσει προστασία κατά τα άρθρα 57 και 59 του ΑΚ (ΑΠ 1303/2012 δημ. στην ιστοσελίδα του Δικαστηρίου του Αρείου Πάγου). Όπως προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 57 και 59 του ΑΚ, για τη θεμελίωση αξιώσεως προς προστασία της προσωπικότητας νομικού προσώπου, απαιτείται πράξη που επάγεται μειωτική διαταραχή αυτής σε κάποια των ανωτέρω εκφάνσεων της και που είναι παράνομη (ΑΠ 1649/2012, ΑΠ 356/2010, αμφότερες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επίσης, σύμφωνα με τα άρθρα 914 και 932 ΑΚ, αποκατάσταση της ηθικής βλάβης μπορούν να ζητήσουν και τα νομικά πρόσωπα, αν με τη σε βάρος τους αδικοπραξία προσβλήθηκε η εμπορική τους πίστη, το κύρος, η επαγγελματική τους υπόληψη και γενικά το εμπορικό τους μέλλον (ΟΛΑΠ 2/2008 ΕΕμπΔ 2009 σελ. 898). Για να γεννηθεί η αξίωση από την προσβολή της προσωπικότητας κατά τις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 920 και 932 του ΑΚ, θα πρέπει, κατά τα ανωτέρω, η προσβολή να είναι παράνομη, να αντίκειται δηλαδή σε διάταξη, η οποία απαγορεύει συγκεκριμένη πράξη που προσβάλλει κάποια έκφανση της προσωπικότητας, είναι δε αδιάφορο, σε ποιο τμήμα του δικαίου βρίσκεται η διάταξη που απαγορεύει την προσβολή, αν δηλαδή βρίσκεται στο αστικό ή ποινικό δίκαιο ή σε άλλους κανόνες δημοσίου δικαίου ή και ειδικούς νόμους (ΑΠ 1649/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Έτσι, η προσβολή της προσωπικότητας προσώπου ή της φήμης και της επαγγελματικής πίστεως νομικού προσώπου μπορεί να προέλθει και από κάποια από τις ποινικά κολάσιμες πράξεις που προβλέπονταν και τιμωρούνταν από τις διατάξεις των άρθρων 361, 362, 363 και 364 του ΠΚ (ΑΠ 593/2023, δημ. στην ιστοσελίδα του Δικαστηρίου του Αρείου Πάγου, ΑΠ 766/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), όπως ίσχυαν κατά τα προεκτεθέντα. Περαιτέρω, κατά το προϊσχύσαν άρθρ. 364 παρ. 1 πΠΚ, όποιος ισχυρίζεται με οποιοδήποτε τρόπο ενώπιον τρίτου ή διαδίδει για ανώνυμη εταιρεία ορισμένο γεγονός που είναι σχετικό με τις επιχειρήσεις, την οικονομική κατάσταση ή γενικά τις εργασίες της ή με τα πρόσωπα που την διοικούν ή την διευθύνουν και που μπορεί να βλάψει την εμπιστοσύνη του κοινού στην εταιρεία και γενικά στις επιχειρήσεις της,

τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι ενός έτους ή με χρηματική ποινή. Κατά την παρ. 3 του ίδιου άρθρου αν ο κατηγορούμενος γνώριζε ότι το γεγονός που ισχυρίστηκε ή διέδωσε είναι ψευδές τιμωρείται με φυλάκιση. Η δε αξιόποινη πράξη του άρθρ. 364 ΠΠΚ (δυσφήμιση ανώνυμης εταιρείας) ήταν διαφορετική της συκοφαντικής ή απλής δυσφήμισης του προσώπου που εκπροσωπεί την εταιρεία [ΑΠ (Ποιν) 359/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Περαιτέρω, στις περιπτώσεις χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης νομικού προσώπου, αυτό απαιτείται για το ορισμένο της αγωγής του να επικαλείται και, στη συνέχεια, να αποδεικνύει, πέραν των συνθηκών τελέσεως της αδικοπραξίας, του είδους της προσβολής, της βαρύτητας και της εκτάσεως της βλάβης, του πταίσματος του υπαιτίου και της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης των μερών, και την παράνομη προσβολή της πίστωσης, της φήμης, του κύρους, του επαγγέλματος, του μέλλοντος ή των λοιπών αναγνωριζόμενων σ' αυτό άυλων αγαθών. Στην περίπτωση αυτή, τα αντίστοιχα θεμελιωτικά της ανωτέρω ηθικής βλάβης συγκεκριμένα περιστατικά, ώστε να είναι ορισμένη η σχετική αγωγή κατ' άρθρ. 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, πρέπει να τα επικαλείται ειδικά (και στην συνέχεια να τα αποδεικνύει) το ενάγον νομικό πρόσωπο, διότι η ηθική βλάβη στα νομικά πρόσωπα δεν αναφέρεται, όπως στα φυσικά πρόσωπα, σε ενδιάθετο συναίσθημα αναγόμενο στον εσωτερικό κόσμο και κρινόμενο με τα δεδομένα της ανθρώπινης λογικής, αλλά σε συγκεκριμένη βλάβη που έχει υλική υπόσταση (βλ. όπως ενδεικτικώς ΑΠ 539/2024 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 876/2022 δημ. στη ιστοσελίδα του Δικαστηρίου του Αρείου Πάγου, ΑΠ 691/2023, ΑΠ 932/2019, ΑΠ 730/2015, ΤρΕφΛαρ 85/2017, άπασες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ως νομικά πρόσωπα νοούνται όχι μόνο τα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου αλλά και τα δημοσίου δικαίου, όπως οι Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης, αφού και αυτά είναι δυνατόν να πληγούν στην φήμη τους κατά τα ανωτέρω (ΑΠ 539/2024 ό.π, ΤρΕφΠειρ 159/2023, ΤρΕφΠειρ 32/2021, άπασες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, τα Ν.Π.Δ.Δ. (ή και το Δημόσιο) μπορεί να υποστούν ηθική βλάβη και όταν η αδικοπρακτική συμπεριφορά συνίσταται στην προσβολή του κύρους των υπηρεσιών τους, της φήμης και της ακεραιότητάς τους, της πίστωσης των πολιτών στην αποτελεσματικότητά τους (πρβλ. Μ. Νταγγίνη, Η υποστήριξη της κατηγορίας από το Ελληνικό Δημόσιο, 2020, σελ. 28-30). Η αδικοπρακτική συμπεριφορά στην περίπτωση εκείνη νοθεύει ένα

Εξετάστη
Ο Εισηγητής

από τα ουσιώδη στοιχεία για την εύρυθμη λειτουργία των υπηρεσιών του, δηλαδή την εμπιστοσύνη των πολιτών στη σύννομη και ακέραιη λειτουργία του. Ωστόσο, απαιτείται να πρόκειται για αδιοπρακτική συμπεριφορά που να προκαλεί άμεσα την ανωτέρω προσβολή του κύρους του κ.λπ., όπως π.χ. δωροληψία (παθητική δωροδοκία κατά την προηγούμενη διατύπωση) ή ακόμη και (ενεργητική) δωροδοκία [πρβλ. ΑΠ(Ποιν) 489/1996 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ] ή όταν ο Δήμαρχος ή υπάλληλος του Δήμου τέλεσε αδιοπραξία, από δόλο ή βαριά αμέλειά του, σε βάρος του Δήμου [πρβλ. ΑΠ(Ποιν) 2375/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ], ήτοι, σύμφωνα και με τα προεκτεθέντα, να βρίσκεται σε άμεση αιτιώδη συνάφεια με την ηθική βλάβη του [πρβλ. επί δηλώσεως παραστάσεως πολιτικής αγωγής (πλέον υποστηρίξεως της κατηγορίας) και ΑΠ(Ποιν) 25/2021, πρβλ. και όσον αφορά τη ΔΕΗ ΟΛΑΠ 402/1981 ΝοΒ 1981 σελ. 462 κ.α., άπασες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Εξάλλου, ως προς τις αξιώσεις που κατά τα ανωτέρω γεννώνται από την προσβολή της προσωπικότητας, γίνεται δεκτό ότι ως άρση της προσβολής νοείται ο άμεσος παραμερισμός της πράξεως που συνιστά την προσβολή, ώστε να επανέλθει η προηγούμενη κατάσταση. Η άρση, επομένως, προϋποθέτει ότι η πράξη της προσβολής είναι παρούσα και ενεργός, ενώ, αν έχει συντελεστεί και παραμένουν τα αποτελέσματά της, δεν νοείται άρση της με την έννοια της προαναφερόμενης διατάξεως, αλλά γεννώνται άλλες αξιώσεις, με αποκαταστατικό χαρακτήρα, όπως καταβολή χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης (για την οποία ισχύουν επί νομικών προσώπων τα αμέσως προεκτεθέντα) ή καταβολή αποζημιώσεως (ΕφΑιγ 15/2020, ΠΠρΠατρ 94/2020 αμφότερες δημ. στην ΤΝΠ Νόμος). Από την άλλη, η αξίωση προς παράλειψη της παράνομης προσβολής στο μέλλον προϋποθέτει βάσιμη απειλή επικείμενης προσβολής, χωρίς να αρκεί η επίκληση μιας υποθετικής απειλής, αλλά θα πρέπει να υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις που να καθιστούν, σφοδρά, πιθανό το ενδεχόμενο να συμπεριφερθεί ο εναγόμενος κατά ορισμένο τρόπο. Για τον λόγο αυτόν, αν δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, δεν μπορεί να γίνει λόγος για παράλειψη στο μέλλον. Έτσι, για το ορισμένο της αγωγής, με αίτημα την παράλειψη προσβολής της προσωπικότητας στο μέλλον, πρέπει, κατά τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 του ΚΠολΔ, να γίνεται στο δικόγραφο της σαφής επίκληση περιστατικών, από τα οποία να προκύπτει η ύπαρξη βάσιμης απειλής και

πραγματικού κινδύνου επικείμενης προσβολής της προσωπικότητας του προσβληθέντος από νέα όμοια αδικοπρακτική συμπεριφορά του εναγομένου σε βάρος του (ΕφΠειρ 576/2020, ΕφΑθ 476/2019, ΕφΠειρ 514/2015, ΠΠρΑθ 1767/2015 άπασες δημ. σε ΤΝΠ Νόμος) και αφετέρου σαφής προσδιορισμός των πράξεων, τις οποίες θα υποχρεωθεί ο εναγόμενος να παραλείπει, όπως επιβάλλεται από τη διάταξη του άρθρου 916 ΚΠολΔ, η οποία ορίζει ότι αναγκαστική εκτέλεση δεν μπορεί να γίνει, εάν από τον εκτελεστό τίτλο δεν προκύπτει η ποσότητα και η ποιότητα της παροχής. Ειδικότερα, από την τελευταία διάταξη, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 947 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι το αντικείμενο της εκτελέσεως πρέπει να είναι, εντελώς, εξατομικευμένο, άλλως η εκτέλεση δεν είναι εφικτή (ΑΠ 776/2005, ΕφΑθ 476/2019, ΕφΠειρ 290/2015, ΠΠρΘεσ 9902/2023, άπασες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η συνήθως διατυπωμένη, παντελώς ανεπαρκής αναφορά στο αιτητικό μίας αγωγής περί υποχρεώσεως του εναγομένου να παραλείπει στο μέλλον κάθε προσβολή της τιμής και της υπολήψεως του ενάγοντος με τη μη επανάληψη σε βάρος του άδικων πράξεων, καθιστά αδύνατη τη σαφή και ορισμένη διατύπωση του διατακτικού της αποφάσεως, ώστε αυτό να είναι δεκτικό αναγκαστικής εκτελέσεως ως προς τις «άδικες πράξεις» που θα πρέπει να παραλείπει, στο μέλλον, ο υπόχρεος εναγόμενος (ΕφΑθ 476/2019, ΠΠρΘεσ 9902/2023, αμφότερες δημ. σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

IV. Τέλος, από τις προεκτεθείσες στη δεύτερη νομική σκέψη διατάξεις των άρθρων 914 και 919 ΑΚ, προκύπτει ότι υπόχρεος σε αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης είναι αυτός που στο πρόσωπό του συνέτρεξαν οι προϋποθέσεις γεννήσεως της αδικοπρακτικής ευθύνης, υποκειμενικής (άρθρα 914, 919, 920, 923) ή αντικειμενικής (άρθρα 922, 924 παρ. 1, 925 κ.α.). Δικαιούχος δε της αποζημιώσεως ή της χρηματικής ικανοποίησεως, κατά την κρατούσα άποψη, είναι κατά πρώτο λόγο ο φορέας του δικαιώματος ή του έννομου αγαθού που προσβλήθηκε αμέσως με την αδικοπραξία. Επίσης, και αυτός που προσβλήθηκε αμέσως στα προστατευόμενα συμφέροντά του. Αντιθέτως, αντανεκλαστικές δυσμενείς επιπτώσεις της αδικοπραξίας στην περιουσία ενός τρίτου (εμμέσως ζημιωθέντος, όπως αποκαλείται) δεν παρέχουν κατ' αρχήν στον τελευταίο αξίωση αποζημιώσεως, με κύρια εξαίρεση τις περιπτώσεις των άρθρων 928 και 929 εδ. β', ούτε και χρηματικής ικανοποίησεως. Η διάκριση ανάμεσα σε

Εθεωρήθη
Ο Εισηγητής

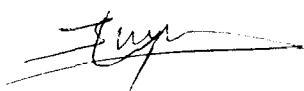
αμέσως και εμμέσως ζημιωθέντες και η παροχή αξιώσεως για αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση κατ' αρχήν μόνο στους πρώτους στηρίζεται από δικαιοπολιτική άποψη στη σκέψη ότι, αν ο ζημιώσας επιβαρυνόταν και με την αποκατάσταση των δυσμενών αντανακλαστικών επιπτώσεων της αδικοπραξίας στην περιουσιακή κατάσταση τρίτων, θα αντιμετώπιζε ένα συχνά δυσβάστακτο βάρος, αφού θα ήταν υποχρεωμένος να αποζημιώσει έναν αόριστο αριθμό προσώπων, πράγμα που θα είχε ως αποτέλεσμα την παράλυση κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας. Η ανωτέρω διάκριση στηρίζεται, κατά την κρατούσα άποψη, στη διατύπωση των (μη επιδεχόμενων ανάλογης εφαρμογής) άρθρων 914 και 919 ΑΚ, τα οποία παρέχουν αξίωση αποζημιώσεως (ή χρηματικής ικανοποίησης κατ' άρθρ. 932 σε συνδυασμό με άρθρ. 59 ΑΚ σε περίπτωση προσβολής προσωπικότητας υπό την έννοια που εκτέθηκε στη δεύτερη νομική σκέψη) μόνο σ' αυτόν που ζημιώθηκε παράνομα ή με τρόπο αντίθετο στα χρηστά ήθη και, εξ αντιδιαστολής, στις περιοριστικά εισαγόμενες εξαιρέσεις των άρθρων 928 και 929 εδ. β' του ΑΚ, που οριοθετούν τις περιπτώσεις αποζημιώσεως των εμμέσως ζημιωθέντων. Για την όχι πάντοτε ευχερή διάκριση ανάμεσα σε αμέσως και σε εμμέσως ζημιωθέντες θα πρέπει να ερευνάται: α) αν η ζημία βρίσκεται σε πρόσφορο αιτιώδη σύνδεσμο με το ζημιογόνο γεγονός και β) αν το έννομο αγαθό που προσβλήθηκε (και ο φορέας του) εμπίπτουν στο προστατευτικό πεδίο του ιδρυτικού της ευθύνης κανόνα. Αν δεν εμπίπτουν (και τούτο θα συμβαίνει συνήθως σε περιπτώσεις εμμέσως ζημιωθέντων), δεν θεμελιώνεται ευθύνη του ζημιώσαντος σε αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση, γιατί ακριβώς απέναντι στο συγκεκριμένο φορέα του συγκεκριμένου έννομου αγαθού δεν υπάρχει παρανομία. Με βάση τα ανωτέρω, εμμέσως ζημιωθείς είναι και εκείνος που ζημιώθηκε εξ αιτίας όχι καθ' εαυτού του ζημιογόνου γεγονότος, αλλά εξ αιτίας της ζημίας που προκάλεσε το ζημιογόνο γεγονός στο θύμα (αμέσως ζημιωθέντα) [ΑΠ 656/2019 δημ. στην ιστοσελίδα του Δικαστηρίου του Αρείου Πάγου, ΤρΕφΠειρ 14/2024 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή, το ενάγον Ν.Π.Δ.Δ. – Ο.Τ.Α. εκθέτει ότι ο πρώτος εναγόμενος είναι δημοσιογράφος της ημερήσιας εφημερίδας που κυκλοφορεί με τον τίτλο «ΚΟΣΜΟΣ» στο Νομό Λάρισας αλλά και πανελλαδικά (μέσω της ιστοσελίδας της στο διαδίκτυο),

αλλά και διαφόρων ιστοσελίδων, και συντάκτης του άρθρου και σχολίου που αναφέρονται στην ένδικη αγωγή και, επίσης, είναι εκδότης - διευθυντής και διευθυντής έκδοσης της ανωτέρω εφημερίδας. Ότι η δεύτερη εναγομένη εταιρεία περιορισμένης ευθύνης είναι ιδιοκτήτρια της εφημερίδας «ΚΟΣΜΟΣ».

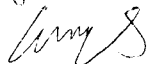
Ότι στο φύλλο της 1ης Ιουλίου 2013 της καθημερινής εφημερίδας της Λάρισας «ΚΟΣΜΟΣ», δημοσιεύτηκε άρθρο του πρώτου εναγομένου με τίτλο «Ο Δ. ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΤΡΟΦΟΔΟΤΕΙ ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ ΜΕ ΚΟΝΔΥΛΙΑ ΛΑΘΡΟΒΙΟ ΕΝΤΥΠΟ. Τρώνε χρήμα μέσω ανύπαρκτης εφημερίδας. ΠΟΙΟΣ ΕΣΤΗΣΕ ΤΗΝ ΚΟΜΠΙΝΑ; ΠΟΙΟΣ ΠΛΗΡΩΝΕΙ; ΠΟΙΟΣ ΔΙΝΕΙ ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΜΗ ΤΩΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΩΝ; ΠΟΙΟΙ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗ PREDACOM LIMITED; Μια απάτη υποκοσμικού χαρακτήρα που γεννάει ερωτήματα για τον ρόλο και τη λειτουργία των μελών της δημοτικής αρχής αλλά και του ίδιου του δημάρχου, φέρνει στο φως σήμερα ο «Κόσμος». Αποκαλύπτεται ότι ο Δήμος τροφοδοτεί, παρανόμως, με διακηρύξεις, ανακοινώσεις και άλλου είδους πληρωμένα δημοσιεύματα, μια ασπρόμαυρη οχτασέλιδη εβδομαδιαία εφημερίδα, πλην όμως ουσιαστικά ανύπαρκτη, η οποία φέρει τον τίτλο «Κήρυκας» και φυσικά δεν διαθέτει δικαιώματα δημοσιεύσεων. Με τον τρόπο αυτό κάποιοι, μέσω του Δήμου Λαρισαίων, ροκανίζουν δημόσιο χρήμα, έχοντας βεβαίως συνεργούς εντός του Δήμου. Ως ιδιοκτήτης αυτής της «εφημερίδας» φέρεται εταιρεία με το όνομα «Θεσσαλικός τύπος ΕΠΕ» με μετόχους μια Κυπριακή εταιρεία ονόματι Predacom Limited με ποσοστό. 98%, καθώς και ένα φυσικό πρόσωπο με το όνομα Τσιρονίκος Κωνσταντίνος του Χρήστου ο οποίος έχει ποσοστό 2%. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 6», ότι το παραπάνω δημοσίευμα συνεχίστηκε και στην 6η σελίδα, με το ακόλουθο περιεχόμενο κατά λέξη: «Ο Δ. ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΤΡΟΦΟΔΟΤΕΙ ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ ΜΕ ΚΟΝΔΥΛΙΑ ΛΑΘΡΟΒΙΟ ΕΝΤΥΠΟ Τρώνε χρήμα μέσω ανύπαρκτης εφημερίδας. ΠΟΙΟΣ ΕΣΤΗΣΕ ΤΗΝ ΚΟΜΠΙΝΑ; ΠΟΙΟΣ ΠΛΗΡΩΝΕΙ; ΠΟΙΟΣ ΔΙΝΕΙ ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΜΗ ΤΩΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΩΝ; ΠΟΙΟΙ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗ PREDACOM LIMITED;». Ότι το δημοσίευμα ακολουθούν φωτοτυπίες οκτώ σελίδων της εφημερίδας «Κήρυκας» με τον υπότιτλο «Οι 8 σελίδες της ψευτοεφημερίδας με τον τίτλο «Κήρυκας» και το δημοσίευμα συνεχίζεται με το ακόλουθο περιεχόμενο κατά λέξη: (σ.σ. αλλαγή παραγράφου) «Μια απάτη υποκοσμικού χαρακτήρα που

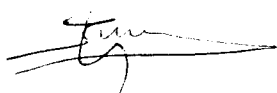
Γραφήση
ο Εισηγητής

γεννάει ερωτήματα για τον ρόλο και τη «λειτουργία των μελών της δημοτικής αρχής αλλά και του ίδιου του δημάρχου, φέρνει στο φως σήμερα ο «Κόσμος». Αποκαλύπτεται ότι ο Δήμος τροφοδοτεί, παρανόμως, με διακηρύξεις, ανακοινώσεις και άλλου είδους πληρωμένα δημοσιεύματα, μια ασπρόμαυρη οχτασέλιδη εβδομαδιαία εφημερίδα, πλην όμως ουσιαστικά ανύπαρκτη, η οποία φέρει τον τίτλο «Κήρυκας» και φυσικά δεν διαθέτει δικαιώματα δημοσιεύσεων. Με τον τρόπο αυτό κάποιοι, μέσω του Δήμου Λαρισαίων, ροκανίζουν δημόσιο χρήμα, έχοντας βεβαίως συνεργούς εντός του Δήμου. Ως ιδιοκτήτης αυτής της «εφημερίδας» φέρεται εταιρεία με το όνομα «Θεσσαλικός Τύπος ΕΠΕ» με μετόχους μια Κυπριακή εταιρεία ονόματι Predacom Limited με ποσοστό 98%, καθώς και ένα φυσικό πρόσωπο με το όνομα Τσιρονίκος Κωνσταντίνος του Χρήστου ο οποίος έχει ποσοστό 2%. (σ.σ. αλλαγή παραγράφου) Έδρα της δηλώνει την οδό Μ. Αλεξάνδρου 37, στη Λάρισα, εκεί όπου στεγαζόταν τα γραφεία της άλλοτε τοπικής εφημερίδας «Ημερήσιος Κήρυκας» η οποία διέκοψε την κυκλοφορία της στις 3 Μαρτίου 2013. Διαχειριστής της «Θεσσαλικός Τύπος ΕΠΕ» είναι κάποιος Χρήστος Βάκης. (σ.σ. αλλαγή παραγράφου) Το συγκεκριμένο φύλλο, που όπως και τα άλλα τυπώθηκαν σε πιεστήριο των Τρικάλων και είναι αλήθεια ότι με πολύ κόπο καταφέραμε να εντοπίσουμε, φέρει ημερομηνία 16 Ιουνίου 2013 και αύξοντα αριθμό 11. Στη σελίδα 6 δημοσιεύει ολοσέλιδη πληρωμένη διακήρυξη του Δήμου Λαρισαίων για την πρόσληψη 105 εργαζόμενων με οχτάμηνες συμβάσεις! Μάλιστα έχει την ένδειξη «ορθή επανάληψη» ως συνέχεια της αρχικής καταχώρισης που δημοσιεύτηκε μία εβδομάδα νωρίτερα. Μόνο που και οι δύο είναι άκυρες, όπως άκυρες είναι και όσες άλλες ανακοινώσεις, διακηρύξεις ή διαγωνισμοί που δημοσιεύτηκαν από δημοσιεύτηκαν από Δήμο Λαρισαίων σε αυτό. (σ.σ. αλλαγή παραγράφου) Το συγκεκριμένο γεγονός ουδόλως ενδιαφέρει βέβαια τους κατασκευαστές του εντύπου και τους συνεργούς τους στο Δήμο Λαρισαίων. Το γνωρίζουν άλλωστε καλά. Το μόνο μέλημά τους είναι να μην το δει κάποιος τρίτος ώστε να μπορούν άνετα να συναλλάσσονται εν κρυπτώ και να τσεπώνουν το χρήμα !... (σ.σ. αλλαγή παραγράφου) Μια εβδομαδιαία εφημερίδα για να αποκτήσει για πρώτη φορά άδεια κρατικών δημοσιεύσεων, οφείλει να κυκλοφορεί ανελλιπώς για τουλάχιστον τρία χρόνια, να διαθέτει συγκεκριμένο αριθμό εργαζομένων και

μίνιμουμ 24 σελίδες. Όταν αυτά ελεγχθούν από την Γενική Γραμματεία Ενημέρωσης, της χορηγείται η σχετική άδεια και η εφημερίδα συμπεριλαμβάνεται στον κατάλογο ο οποίος δημοσιεύεται κάθε χρόνο στο ΦΕΚ. (σ.σ. αλλαγή παραγράφου) Το συγκεκριμένο οχτασέλιδο έντυπο δεν έχει βέβαια τίποτα απ' όλα αυτά και τα ερωτήματα, πληθαίνουν. Πως ο Δήμος Λαρισαίων το ...εντόπισε ; Ποιος αποστέλλει τα δημοσιεύματα. Ποιος πληρώνει τα τιμολόγια και με εντολή τίνος; Ποιοι κρύβονται πίσω από την Κυπριακή εταιρεία; Ποια η σχέση του κ. Τζανακούλη με την όλη κομπίνα; (σ.σ. αλλαγή παραγράφου) Απαντήσεις στα παραπάνω δεν περιμένουμε να δοθούν σε εμάς, θα δοθούν σίγουρα όμως στον εισαγγελέα στον οποίο θα καταφύγουμε άμεσα και έπεται συνέχεια... (σ.σ. αλλαγή παραγράφου) Θα ενημερωθούν επίσης η Γενική Γραμματεία ενημέρωσης, το ΑΣΕΠ και η Επιτροπος του Ελεγκτικού Συνεδρίου στη Λάρισα, για να γνωρίζουν ότι εξαπατώνται συστηματικά από το Δήμο Λαρισαίων με δημοσιεύσεις σε εφημερίδα «μαϊμού». Σχετική καταγγελία θα υπάρξει και στην Αποκεντρωμένη διοίκηση Θεσσαλίας - Στερεάς η οποία είναι η εποπτεύουσα αρχή για την τήρηση της νομιμότητας στους Θεσσαλικούς ΟΤΑ. (σ.σ. αλλαγή παραγράφου) Οι διαρκείς αποκαλύψεις πάσης φύσεως σκανδάλων - από ύποπτες χρηματοδοτήσεις εντύπων, μέχρι διορισμούς ημετέρων και ταμειακά ελλείμματα που ερευνώνται από τη δικαιοσύνη - πιστοποιούν συνεχώς ότι στο Δήμο Λαρισαίων η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο. Δυστυχώς, όμως την κακοδιοίκηση και την κακοδιαχείριση την πληρώνουν οι φορολογούμενοι πολίτες. Δηλαδή, όλοι εμείς που βιώνουμε μια πρωτόγνωρη οικονομική κρίση στη χώρα μας εξαιτίας κάποιων άθλιων αιρετών, οι οποίοι κατασπατάλησαν το δημόσιο χρήμα για πελατειακούς και άλλους, σκοπούς, χωρίς, μέχρι προ ολίγων ετών, να λογοδοτούν, δυστυχώς, σε κανέναν... Κώστας Τόλης». Ότι το ανωτέρω δημοσίευμα είναι συνέχεια μιας σειράς συκοφαντικών και προσβλητικών για την πίστη, τη φήμη, το κύρος, τη δραστηριότητα και το μέλλον και κλονιστικών της εμπιστοσύνης των δημοτών και των συναλλασσομένων με το ενάγον, άρθρων - σχολίων, που δημοσιεύτηκαν στην εν λόγω εφημερίδα, είτε αναρτήθηκαν στο διαδίκτυο από τον πρώτο των εγκαλουμένων (sic), διατύπωναν δε αναληθή σχόλια, στοιχείο χαρακτηριστικό της στοχοποίησης του ενάγοντος. Ότι επίσης, χαρακτηριστικό της στοχοποίησής του είναι ότι ενώ στο εν λόγω έντυπο («Κήρυκας»), προέβησαν

Εξετάσθη
ο Εισαγγελέας

σε δημοσιεύσεις και άλλοι δημόσιοι φορείς Θεσσαλίας, Δήμος Τεμπών, Δασαρχείο Λάρισας, Νοσοκομείο Λάρισας, χωρίς οι εγκαλούμενοι (sic) να προβούν σε καμία δημοσίευση - σχόλιο για τη νομιμότητα των εν λόγω δημοσιεύσεων. Ότι με το παραπάνω δημοσίευμα οι εναγόμενοι μετέδωσαν, εν γνώσει τους, αναληθείς ειδήσεις, χωρίς να έχει προηγηθεί του δημοσιεύματος ο έλεγχος της αλήθειας των πληροφοριών και των ειδήσεων ώστε το περιεχόμενό τους να συμπίπτει με την πραγματικότητα. Ότι ο δημοσιογράφος εκτέλεσε πλημμελώς τις υποχρεώσεις του και δεν διασταύρωσε προηγουμένως τα πραγματικά στοιχεία του ρεπορτάζ του (ζητώντας πληροφορίες και από το ενάγον), κατά τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στο δικόγραφο της αγωγής. Ότι έτσι λοιπόν οι εναγόμενοι το δυσφήμισαν συκοφαντικά, παραθέτοντας στο εν λόγω άρθρο, εν γνώσει τους και μάλιστα με πρόθεση, ψευδή στοιχεία και γεγονότα σε βάρος του, ενώ γνώριζαν την αλήθεια ή μπορούσαν ή όφειλαν να τη μάθουν, κατά αναλυτικώς εκτιθέμενα στο δικόγραφο της αγωγής. Ότι άλλως, και σε κάθε περίπτωση, το δυσφήμισαν απλώς ή το εξύβρισαν, κατά τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στο δικόγραφο της αγωγής. Ότι η δημοσίευση των αναφερθέντων σχολίων συνιστά απρόκλητη, παράνομη και υπαίτια πράξη των εναγομένων, που στρέφεται εναντίον του και επιπροσθέτως φέρει τα στοιχεία της ιδιαίτερης επικινδυνότητας για την προστασία των εννόμων συμφερόντων του και της κατάχρησης της θέσης ισχύος τους και ως εκ τούτου αποκτά ιδιαίτερη απαξία. Ότι, κατά τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν. 1178/1981, όπως μεταγενεστέρως τροποποιήθηκε και ισχύει σήμερα, η οποία ως ειδική διάταξη (lex specialis) επικρατεί των διατάξεων των άρθρων 914 και 932 ΑΚ, ο ιδιοκτήτης κάθε εντύπου υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία και σε χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη, που υπαιτίως προξενήθηκαν με δημοσίευμα το οποίο θίγει την τιμή και την υπόληψη κάθε ατόμου, καθώς και τη φήμη, το κύρος, την πίστη, τη δραστηριότητα και το μέλλον κάθε νομικού προσώπου, έστω και εάν η κατά το άρθρο 914 ΑΚ υπαιτιότητα, η κατά το άρθρο 919 ΑΚ πρόθεση και η κατά το άρθρο 920 ΑΚ γνώση συντρέχει στο πρόσωπο του συντάκτη του δημοσιεύματος, ή αν αυτός είναι άγνωστος στο πρόσωπο του διευθυντή ή του εκδότη, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στο δικόγραφο της αγωγής στο οποίο

παραθέτει σκέψεις αναφορικά με τα άρθρα 919, 920, 57 και 59 ΑΚ. Ότι οι εναγόμενοι είναι αλληλεγγύως και εις ολόκληρον συνυπόχρεοι στην αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που του προξένησαν με την υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά τους, καθώς, εκ των προαναφερθέντων ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών της και της από αυτά απορρέουσας ιδιαίτερης απαξίας της, προκαλεί σε αυτό μεγάλη ηθική βλάβη, αφού κατευθύνθηκε και έπληξε κρίσιμα έννομα αγαθά του, τα της φήμης, του κύρους της πίστης, της δραστηριότητας και του μέλλοντός του. Ότι ο πρώτος εναγόμενος ευθύνεται ως συντάκτης του επίδικου δημοσιεύματος, το οποίο περιέχει υποτιμητικές αναφορές και σχόλια σε βάρος του ενάγοντος Δήμου, και η δεύτερη εναγόμενη ευθύνεται ως ιδιοκτήτρια της εφημερίδας, διότι διέθεσε τα οικονομικά μέσα για την έκδοση και κυκλοφορία της εφημερίδας. Ενόψει των ανωτέρω, ζητά: α) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να παύσουν την προσβολή της προσωπικότητάς του και να παραλείψουν την προσβολή της στο μέλλον, προβαίνοντας σε ανασκευή και διάψευση των όσων ψευδών ισχυρίστηκαν και έχουν περιληφθεί στο ιστορικό της υπό κρίση αγωγής, ήτοι, συγκεκριμένα, να υποχρεωθούν να καταχωρίσουν στην εφημερίδα «ΚΟΣΜΟΣ» (και σε αντίστοιχο φύλλο, της ίδιας ημέρας), στις αντίστοιχες σελίδες, όπου καταχωρίστηκε το συκοφαντικό δημοσίευμα και στην ίδια έκταση, δηλαδή σε ίδιο αριθμό στηλών, άρθρο, και, μέσα σε δεκαπέντε (15) ημέρες από της τελεσιδικία της αποφάσεως, περίληψη της αποφάσεως με όλα κατά το νόμο απαραίτητα στοιχεία και, ιδίως, την επωνυμία του ενάγοντος, τις φράσεις που κρίθηκαν ως δυσφημιστικές ή εξυβριστικές, και τους αριθμούς των φύλλων, όπου έγινε η επιλήψιμη δημοσίευση, και, επίσης, το ίδιο να υποχρεωθούν να πράξουν και στο διαδίκτυο, β) να απειληθεί κατά των εναγόμενων χρηματική ποινή 5.000,00 ευρώ και προσωπική κράτηση με διάρκεια ενός έτους (σε βάρος του πρώτου εναγόμενου), για κάθε παράβαση της παραπάνω διατάξεως της αποφάσεως που θα εκδοθεί, γ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, να καταβάλουν στο ενάγον το ποσό των 249.900,00 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της ένδικης αγωγής και μέχρι την εξόφληση, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, δ) να κηρυχθεί προσωρινώς εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί, ε) να απαγγελθεί εναντίον του πρώτου εναγόμενου προσωπική κράτηση, με διάρκεια ενός έτους, λόγω αδικοπραξίας, (μετά την τελεσιδικία της

Εξετάσει
Ο Εισηγητής

αποφάσεως), καθώς και στ) να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων του.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή, αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρα 18, 22 και 31 παρ. 2 και 3 ΚΠολΔ) για να δικαστεί κατά την προκειμένη ειδική διαδικασία των διαφορών που αφορούν προσβολές από δημοσιεύματα ή ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές (άρθρα 591 παρ. 2 και 681Δ παρ. 1 ΚΠολΔ, διαδικασία κατά την οποία εφαρμόζονται και τα άρθρ. 666 παρ. 1, 667, 671 παρ. 1-3, 672 και 673-676 του ιδίου Κώδικα, όπως άπαντα τα ανωτέρω άρθρα ίσχυαν πριν την έναρξη ισχύος του ν. 4335/2015, ο οποίος κατά το μέρος που τροποποιεί τα άρθρα 591-645 ΚΠολΔ και κατά τη μεταβατικού δικαίου διάταξη του άρθρ. ενάτου παρ. 2 ν. 4335/2015, εφαρμόζεται για τις κατατεθειμένες από την 01-01-2016 και εφεξής αγωγές). Πρέπει δε στο σημείο αυτό να αναφερθεί ότι το αίτημα του ενάγοντος περί παύσεως της προσβολής της προσωπικότητας και παραλείψεώς της στο μέλλον ως μη αποτιμητό σε χρήμα (άρθρ. 18 ΚΠολΔ), υπάγεται αυτοτελώς στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, κατά τα εκτεθέντα στην πρώτη νομική σκέψη, στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του οποίου (Πολυμελούς Πρωτοδικείου) υπάγεται και το καταψηφιστικό αίτημα της υπό κρίση αγωγής για την καταβολή εις ολόκληρον από τους εναγομένους του ποσού των 249.900,00 ευρώ - το οποίο αν εισαγόταν αυτοτελώς προς εκδίκαση θα υπαγόταν στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του Μονομελούς Πρωτοδικείου - λόγω συνάφειας (άρθρ. 31 παρ. 2 και 3 ΚΠολΔ) με το ως άνω αίτημα (περί παύσεως της προσβολής της προσωπικότητας και παραλείψεώς της στο μέλλον). Ας σημειωθεί επίσης: α) για το παραδεκτό της συζητήσεως της δεν απαιτείται ενόψει του χρόνου καταθέσεώς της η τήρηση της προδικασίας της έγγραφης ενημερώσεως του άρθρ. 3 παρ. 2 και της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας (Υ.Α.Σ.) διαμεσολάβησης των άρθρων 6 παρ. 1 και 7 ν. 4640/2019, β) για το καταψηφιστικό αίτημα της δεν απαιτείται καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου, προεχόντως ενόψει της ιδιότητας του ενάγοντος ως Ν.Π.Δ.Δ.- Ο.Τ.Α. [άρθρ. 6 ν. ΓΠΟΗ 1912 σε συνδυασμό με άρθρ. 19 παρ.1 του β.δ/τος 26.6/10.7.1944 «Περί Κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου», που εφαρμόζεται και επί των Ν.Π.Δ.Δ. – Ο.Τ.Α. κατ'

άρθρ. 276 παρ. 1 ν. 3463/2006 (βλ. και ΑΠ 536/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ)] και γ) για το παραδεκτό της δεν απαιτείται η κατ' άρθρ. μόνο παρ. 5 του ν. 1178/1981 προδικασία της έγγραφης εξώδικης πρόσκλησης προς αποκατάσταση της προσβολής με μετάδοση υποδεικνυόμενου κειμένου, καθώς έχει ασκηθεί πριν την έναρξη ισχύος του άρθρ. 37 παρ. 2 ν. 4356/2015 που τροποποίησε την ανωτέρω παράγραφο και καθιέρωσε τη σχετική υποχρεωτική προδικασία. Ωστόσο, πρωτίστως, όσον αφορά το αίτημα για την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του ενάγοντος με την καταβολή του χρηματικού ποσού των 249.900,00 ευρώ και με δημοσίευμα, που επιχειρείται να θεμελιωθεί στις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 919 και 932 ΑΚ, δεν προσδιορίζεται με το δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής σε τι συνίσταται η ηθική βλάβη του ενάγοντος Ν.Π.Δ.Δ., η οποία δεν ταυτίζεται με αυτή των φυσικών προσώπων, αλλά πρέπει να πρόκειται για συγκεκριμένη βλάβη που να έχει υλική υπόσταση, κατά τα εκτεθέντα στη τρίτη νομική σκέψη. Ήτοι το ενάγον αναφέρει αορίστως ότι πλήττεται η πίστη, η φήμη, το κύρος, η δραστηριότητα και το μέλλον και κλονίζεται η εμπιστοσύνη των δημοτών προς το πρόσωπό του, χωρίς να εξειδικεύει την ηθική του βλάβη, που πρέπει να τελεί σε άμεσο αιτιώδη σύνδεσμο με την επικαλούμενη αδικοπρακτική συμπεριφορά. Άλλωστε, δυσχερώς μπορεί να νοηθεί δυσμενή επίδραση στην εμπορική πίστη και στο μέλλον και στην αξιοπιστία του ενάγοντος στις συναλλαγές, αφού πρόκειται για Ν.Π.Δ.Δ. το οποίο θα εξακολουθήσει να υφίσταται (έστω και αν γίνει τυχόν κάποια συγχώνευση με άλλο νομικό πρόσωπο ή αναδιάρθρωση των υπηρεσιών του) εφόσον εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον ακόμη και αν εμφανίζεται τυχόν ψευδώς να ευνοεί συγκεκριμένα μέσα ενημερώσεως - εφημερίδες έναντι άλλων και με το οποίο (Ν.Π.Δ.Δ.) οι δημότες θα συναλλάσσονται υποχρεωτικά ανεξάρτητα από τη γνώμη τους για αυτό, και όχι για νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου (ως προς τα οποία πράγματι νοείται προσβολή της εμπορικής πίστεως, του μέλλοντός τους, αρνητική επίδραση στη συναλλακτική τους δυνατότητα διότι εμφανίζονται ψευδώς να παρουσιάζουν οικονομικά προβλήματα ή να γίνεται κακοδιαχείριση και κατασπατάληση της περιουσίας τους κ.λπ.). Ούτε και πρόκειται εν προκειμένω – σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην υπό κρίση αγωγή - για ισχυρισμό που συνδέεται με την ιδιωτική περιουσία του, παρά μόνο τη δημόσια περιουσία του (βλ. ενδεικτικώς για τη διάκριση αυτή ΟΛΑΠ 17/2002

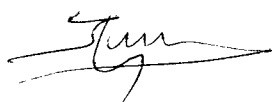
Εθεωρήθη
ο Εισηγητής

Δ. 2003 σελ. 102). Συνεπώς, το σχετικό αγωγικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο λόγω και της αοριστίας του, ζήτημα που εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρ. 73 ΚΠολΔ. Επίσης, το επιμέρους αίτημα περί παραλείψεως προσβολής της προσωπικότητας στο μέλλον πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, λόγω αοριστίας, αφενός μεν διότι δεν γίνεται με το δικόγραφο της αγωγής σαφής επίκληση περιστατικών, από τα οποία να προκύπτει η ύπαρξη βάσιμης απειλής και πραγματικού κινδύνου επικείμενης προσβολής της προσωπικότητας του προσβληθέντος από νέα όμοια αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων σε βάρος του, αφετέρου δε διότι δεν γίνεται σαφής προσδιορισμός των πράξεων, τις οποίες θα υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να παραλείπουν. Περαιτέρω όμως και πέραν των όσων προεκτέθηκαν - περί της αοριστίας των ως άνω αιτημάτων - ακόμη και αν όσα εκθέτει το ενάγον υποτεθούν αληθή, τα επίδικα δημοσιεύματα, κατά το μέρος που αφορούν γεγονότα (για τους χαρακτηρισμούς «απάτη υποκοσμικού χαρακτήρα», «ροκανίζουν δημόσιο χρήμα», «κατασκευαστές του εντύπου», «συνεργοί εντός του Δήμου, «κομπίνα», «εφημερίδα μαϊμού», «άθλιοι αιρετοί», ως θα αναφερθεί ειδικότερα κατωτέρω), προσβάλλουν άμεσα την προσωπικότητα των φυσικών προσώπων τα οποία φέρονται στα δημοσιεύματα ότι έχουν τελέσει αξιόποινες πράξεις σε βάρος του ενάγοντος, και όχι την προσωπικότητα του ίδιου του ενάγοντος. Ήτοι ναι μεν αναφέρονται, εμμέσως πλην σαφώς, συμβάντα και αντικειμενικά εκδηλωτικά στοιχεία, τα οποία, στη συγκεκριμένη περίπτωση συνιστούν προσβολή της προσωπικότητας, πλην όμως τούτο αφορά την προσωπικότητα και συκοφαντική δυσφήμιση και συνακόλουθα αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων μόνο σε βάρος των συγκεκριμένων φυσικών προσώπων που φέρονται ή και κατονομάζονται να διέπραξαν τα ποινικά αδικήματα για τα οποία και αφήνονται υπόνοιες στο δημοσίευμα (απάτη, υπεξαίρεση, απιστία κ.λπ.) σε βάρος του ενάγοντος. Ακόμη και η φράση που παρατίθεται με κεφαλαία από τον συντάκτη του δημοσιεύματος και πιο συγκεκριμένα: «Ο Δ. ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΤΡΟΦΟΔΟΤΕΙ ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ ΜΕ ΚΟΝΔΥΛΙΑ ΛΑΘΡΟΒΙΟ ΕΝΤΥΠΟ», η οποία αποκομμένη από το υπόλοιπο κείμενο φέρεται να αφορά το ενάγον, στην πραγματικότητα, λαμβάνοντας υπόψη κατά τα εκτεθέντα στη δεύτερη νομική σκέψη το σύνολό του κειμένου εντός του οποίου εντάσσεται,

αφορά και πάλι τα φυσικά πρόσωπα που φέρονται να έχουν διαπράξει αξιόποινες πράξεις σε βάρος του ενάγοντος. Επομένως, το ενάγον, ακόμη και αν όσα εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής υποτεθούν αληθή, δεν υφίσταται - υπό την έννοια που εκτέθηκε στην τέταρτη ως άνω νομική σκέψη - οποιαδήποτε άμεση ζημία ούτε και προσβολή της προσωπικότητας, κατά παραδοχή και του σχετικού ισχυρισμού του πρώτου εναγομένου. Αντίθετη εκδοχή θα συνεπαγόταν, στην περίπτωση που σε δημοσίευμα αναφέρεται ψευδώς διάπραξη ποινικών αδικημάτων σε βάρος Ν.Π.Δ.Δ. (π.χ. απάτης σε βάρος του από τρίτο που συναλλάσσεται μαζί του, υπεξαίρεσεως ή απιστίας από νόμιμο εκπρόσωπό του ή υπάλληλό του), να προσβάλλεται η προσωπικότητα του ιδίου του παθόντος, και όχι του φερόμενου ως δράστη, πράγμα άτοπο. Συνεπώς, κατά το σκέλος που επιχειρείται να θεμελιωθεί στις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 919 και 932 ΑΚ σε συνδυασμό με άρθρα 362 363 και 364 ΠΚ η υπό κρίση αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, ελλείπει ενεργητικής νομιμοποίησης του ενάγοντος, κατά παραδοχή του σχετικού ισχυρισμού του πρώτου εναγομένου που εξετάζεται άλλωστε και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (παρελκούσης της εξετάσεως του νόμου βασίμου της, κατά το σκέλος της κατάργησης των άρθρων 362 και 364 ΠΚ, καθώς το ζήτημα αυτό έπεται του παραδεκτού). Περαιτέρω, όσον αφορά τους, εξυβριστικούς υπό τα εκτιθέμενα στην αγωγή, χαρακτηρισμούς για το ενάγον «απάτη υποκοσμικού χαρακτήρα», «ροκανίζουν δημόσιο χρήμα», «κατασκευαστές του εντύπου», «συνεργοί εντός του Δήμου, «κομπίνα», «εφημερίδα μαϊμού», «άθλιοι αιρετοί», κατ' αρχάς, κατά τα εκτεθέντα στη δεύτερη νομική σκέψη, δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη ως μεμονωμένες λέξεις αλλά εντός του κειμένου όπου αναφέρονται οι πλήρεις φράσεις, όπως αναφέρθηκαν αναλυτικώς ανωτέρω. Πρόκειται, δε, για κρίσεις που δεν συνιστούν γεγονότα και θα μπορούσαν να συνιστούν μόνο εξύβριση, η οποία μπορεί κατ' αρχήν να έχει ως παθόν και νομικό πρόσωπο [έτσι εμμέσως ΑΠ(Ποιν) 1711/2003 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ], κατά τα εκτεθέντα στη δεύτερη νομική σκέψη (απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού του πρώτου εναγομένου). Ωστόσο, οι χαρακτηρισμοί αυτοί, καίτοι είναι πράγματι αρνητικοί και ενοχλητικοί για το ενάγον, όπως εκπροσωπείται νομίμως, δεν πληρούν εν προκειμένω την αντικειμενική υπόσταση της εξυβρίσεως σε βάρος του. Τούτο, διότι δεν προσβάλλουν κατά την κοινή αντίληψη, τη

Εθεωρήθη
Ο Εισηγητής

συνολική αξία, την τιμή και υπόληψη του ενάγοντος, ούτε μπορούν να θεμελιώσουν αδικοπρακτική ευθύνη των εναγομένων έναντι του ενάγοντος λόγω προσβολής της προσωπικότητάς του και αντικειμενικώς λαμβανομένων υπόψη α) όλων των περιστάσεων υπό τις οποίες διατυπώθηκαν, β) της συνταγματικώς κατοχυρωμένης αρχής της ελευθερίας της εκφράσεως, γ) του ότι πρόκειται για ισχυρισμούς που δεν αφορούν την ιδιωτική περιουσία του, παρά μόνο τη δημόσια περιουσία του ενάγοντος [άρθρ. 14 παρ. 1 Σ., αλλά και άρθρ. 10 της ΕΣΔΑ – βλ. σχετ. α) απόφαση ΕΔΔΑ της 09-03-2017, Μακρής κατά Ελλάδα στην υπ' αριθμ. 55135/10 προσφυγή, ιδίως σκέψεις 43 και 44 και β) απόφαση ΕΔΔΑ της 19-01-2017, Καψής και Δανίκας κατά Ελλάδα στην υπ' αριθμ. 52137/12 προσφυγή, ιδίως σκέψεις 49 και 50, αμφότερες δημ. και στην ελληνική στην ιστοσελίδα του ΕΔΔΑ] και δ) της ελευθερίας του Τύπου (άρθρ. 14 παρ. 2 Σ.). Επίσης, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των δημοσιευμάτων εντός των οποίων έχουν παρεμβληθεί οι φερόμενες ως προσβλητικές λέξεις (σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην ίδια νομική σκέψη), υπό τα αναλυτικώς προεκτεθέντα για το περιεχόμενο της αγωγής, καθώς και την ουσία των πληροφοριών που δημοσιεύθηκαν με αυτά που αφορούν ζήτημα δημοσίου συμφέροντος, δεδομένου ότι οι σχετικοί ισχυρισμοί αναφέρονται σε άμεση σύνδεση με την περιγραφόμενη στα δημοσιεύματα κακοδιαχείριση και κατασπατάληση της περιουσίας του ενάγοντος από φυσικά πρόσωπα, δεν υπερβαίνουν το αναγκαίο μέτρο της δημοσιογραφικής κριτικής, με κριτήριο μια δίκαιη ισορροπία μεταξύ της προστασίας της ελευθερίας της εκφράσεως και εκείνης του δικαιώματος στην φήμη των τρίτων προσώπων (πρβλ. απόφαση ΕΔΔΑ 11-06-2024, Ferreira Victorino de Queirós κατά Πορτογαλίας, στην υπ' αριθμ. 23063/18 προσφυγή, σκέψη 11, δημ στην αγγλική στην ιστοσελίδα του ΕΔΔΑ, ΤρΕφαθ 1404/2024 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συνεπώς, και κατά το σκέλος αυτό, που επιχειρείται να θεμελιωθεί στην παραβίαση του άρθρ. 361 ΠΚ (σε συνδυασμό με άρθρα 57 και 914 ΑΚ), η υπό κρίση αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησης, κατά παραδοχή του σχετικού ισχυρισμού του πρώτου εναγομένου που εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρ. 73 ΚΠολΔ). Σε κάθε περίπτωση, τυχόν αποδοχή της υπό κρίση αγωγής (βάσει οποιασδήποτε των ανωτέρω διατάξεων) θα συνιστούσε ανεπίτρεπτο περιορισμό της

προστατευόμενης με το άρθρ. 10 της ΕΣΔΑ ελευθερίας της εκφράσεως, αφού δεν εξυπηρετεί κανένα από τους νόμιμους σκοπούς που απαριθμούνται στην παρ. 2 του ανωτέρω άρθρου και βάσει των οποίων μπορεί να περιοριστεί η άσκηση του σχετικού δικαιώματος [βλ. α) απόφαση ΕΔΔΑ της 16-08-2024, Somogyi κατά Ουγγαρίας στην υπ' αριθμ. 15076/17 προσφυγή, ιδίως σκέψεις 43 και 44 και β) απόφαση ΕΔΔΑ της 15-06-2022, "ΟΟΟ ΜΕΜΟ" κατά Ρωσίας στην υπ' αριθμ. 2840/10 προσφυγή, ιδίως σκέψεις 49 και 50, αμφότερες επί παρεμφερών αγωγών αλλοδαπής δημοτικής (municipal authority) και περιφερειακής αρχής (regional authority), αντιστοίχως, δημ. στην αγγλική στην ιστοσελίδα του ΕΔΔΑ]. Κατ' ακολουθίαν όλων των ανωτέρω, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, παρελκούσης καθ' ολοκληρίαν της εξετάσεως της ενστάσεως δικαιολογημένου ενδιαφέροντος (άρθρ. 367 ΠΚ) που προέβαλε ο πρώτος εναγόμενος με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου του που καταχωρίστηκε στα πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως αυτού του Δικαστηρίου κατά την παρούσα δικάσιμο. Τέλος, α) ενόψει της ερημοδικίας της δεύτερης εναγομένης και δεδομένου ότι μόνο το δικαστήριο που θα δικάσει την ανακοπή ερημοδικίας έχει την εξουσία, ερευνώντας το παραδεκτό της, να αποφανθεί για την ύπαρξη ή ανυπαρξία του εννόμου συμφέροντος του ανακόπτοντος (ΟΛΑΠ 15/2001 ΝοΒ 2002 σελ. 678, ΑΠ 375/2013 ΕφΑΔ 2013 σελ. 785), πρέπει να οριστεί παράβολο για την περίπτωση που θα ασκήσει ανακοπή ερημοδικίας κατά της παρούσας (άρθρα 501, 502 παρ. 1 και 505 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό και β) δεν επιδικάζονται έξοδα υπέρ των εναγομένων που νίκησαν, καθώς ο μεν πρώτος εξ αυτών δεν κατέθεσε νομότυπα προτάσεις και, συνακόλουθα, δεν υπέβαλε σχετικό αίτημα, η δε δεύτερη εξ αυτών δεν παραστάθηκε και δεν υπέβαλε σχετικό αίτημα, ούτε και υποβλήθηκε σε έξοδα (άρθρ. 191 παρ. 1 ΚΠολΔ εξ αντιδιαστολής).

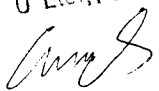
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της δεύτερης εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ παράβολο ερημοδικίας ποσού διακοσίων πενήντα (250,00) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στη Λάρισα στις 16 Ιουλίου 2025 και δημοσιεύθηκε στο ίδιο μέρος, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο

Εθεωρήθη
Ο Εισηγητής

(3^ο φύλλο της με αριθμό 5089/2025 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λάρισας

(ειδική διαδικασία)

ακροατήριό του, στις 11 Αυγούστου 2025, παρουσία της Γραμματέως της έδρας, χωρίς την παρουσία των διαδίκων, όπως το ενάγον και η δεύτερη εναγομένη εκπροσωπούνται νομίμως, και των πληρεξουσίων δικηγόρων των παρισταμένων διαδίκων.

Εθελούση
Ο Εισηγητής

[Signature]

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

[Signature]

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[Signature]

